

Arrest

nr. 295 535 van 16 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Provinciesteenweg 537/1
2530 BOECHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer/mevrouw, die verklaart te heten

Naam: M.

Voornaam: O.

Geboortedatum: [...]1992

Geboorteplaats: M.,
Nationaliteit: Marokko
in voorkomend geval, ALIAS:

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,
binnen 15 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 05/07/2023*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

Art. 7, eerste lid, 1° Betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Betrokkene deed aan aanvraag gezinshereniging op 11.03.2019, echter deze aanvraag kon niet worden toegestaan. In 2022 bood betrokkene zich opnieuw aan bij een Belgische gemeente met de intentie een wettelijke samenwoonst aan te gaan met een andere partner. Echter, dit is niet kunnen doorgaan, waardoor geen nieuwe aanvraag tot verblijf werd ingediend. Daarmee bevindt betrokkene zich, mogelijks sinds jaren, niet meer legaal in het land.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene vader zou zijn van een kind dat zich in België bevindt. Betrokkenes gezins- en familieleven leent er zich niet toe om verblijfsrecht in België te verwerven. Van de vrouw met dewelke hij gehuwd was, is hij inmiddels gescheiden. De wettelijke samenwoonst die hij wou aangaan met een vermeende nieuwe partner, is niet kunnen doorgaan omdat onderzoek uitwees dat er geen sprake is van een intentie tot een duurzame levensgemeenschap. In die zin staat het gezinsleven van betrokkene deze beslissing niet in de weg. Er mag redelijkerwijze worden verondersteld dat hij op zelfstandige wijze een eigen gezinsleven kan opbouwen. Nergens uit het dossier blijkt dat hij als volwassen man niet de nodige mentale en fysieke capaciteiten zou hebben om elders een gezinsleven op te bouwen.

Nergens uit het dossier van betrokkene blijkt zijn medische toestand zich er niet toe te lenen om het land te verlaten. Er is ons niets ongunstig bekend betreffende betrokkenes gezondheidssituatie.

In overeenstemming met art. 74/14 wordt een termijn van 15 dagen geboden om het land vrijwillig te verlaten. Mijnheer wordt niet beschouwd als een gezinslid van een burger van de Unie of Belg wel als een derde lander die niet aan de voorwaarden voldoet van art. 6 om langer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit het betoog blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM)

Hij licht het eerste onderdeel toe als volgt:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend (stuk 1).

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers allé beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 6 en 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko.

III. 1 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in het dossier.

Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker die nochtans heel bijzonder is. Het is omwille van de procedure hoger beroep tegen weigering registratie wettelijke samenwoning dat hij deze période overschreden heeft. Bovendien onderhoudt hij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie met zijn nieuwe partner.

Uw Raad bevestigde reeds in een arrest nr. 120 763 van 17.3.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier in zijn geheel te onderzoeken.

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving mbt het zorgvuldigheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder de werkelijke situatie van verzoeker hierin op te nemen.

De redenen van verzoeker worden naast verwerende partij neergelegd.

Er wordt slechts verwezen naar het feit dat nergens uit het dossier zou blijken dat verzoeker vader zou zijn van een kind dat zich in België bevindt.

Tevens stelt verweerder dat de wettelijke samenwoning die verzoeker wou aangaan met zijn nieuwe partner niet is kunnen doorgaan omdat het onderzoek uitwees dat er geen sprake is van de intentie tot een duurzame levensgemeenschap. Het tegendeel is echter waar. Zij wonen immers al meer dan één jaar samen op hetzelfde adres. Verzoeker en zijn huidige partner hebben zeker wel de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. reden waarom door hen beroep werd aangetekend tegen de weigeringsbeslissing. Het beroep zal worden ingeleid voor de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen op 4.9.2023 (stuk 5).

Er wordt evenmin rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker steeds werkwillend is geweest en zijn kansen om verder te blijven werken (stukken 6-13).

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dal haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.7.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze gemotiveerd is en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing tav verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 doorgeen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en de specifieke situatie van verzoeker om dan te komen tot het besluit dat het gezinsleven van verzoeker de beslissing tot een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de duurzame levensgemeenschap tussen verzoeker en zijn huidige partner wel degelijk hadden moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet (voldoende) gebeurd is.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.7.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!"

Hij licht het tweede onderdeel toe als volgt:

"III.3 Schending art. 6 EVRM

In casu is er sprake van schending van art. 6 EVRM.

Immers artikel 6 EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning (stuk 4). Hij wil deze procedure dan ook persoonlijk kunnen opvolgen zodat deze niet louter wordt afgewezen gelet op zijn afwezigheid.

Het is van uiterste belang om aanwezig te zijn ter zitting van de familierechtbank. De Voorzitter van de familierechtbank Antwerpen hecht zeer veel belang aan de persoonlijke aanwezigheid van de partijen teneinde hen degelijk te kunnen bevragen over hun intenties. Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker terugleiden naar Marokko een ernstige schending uitmaakt van artikel 6 van het EVRM."

Hij licht het derde onderdeel toe als volgt:

"III.3 Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het EVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Marokko. Hij heeft hier sociale relaties opgebouwd waaronder een duurzame levensgemeenschap met zijn huidige partner.

De belangen van verzoeker wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement"

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker.

Verzoeker in het huwelijk getreden en is bij vonnis dd. 9.4.2020 uit de echt gescheiden in toepassing van art. 229 § 2 B. W. en dus na akkoord van beide partijen (stuk 3). Voorafgaand aan het huwelijk heeft verzoeker een lange relatie onderhouden met zijn ex-echtgenote. Het eerder huwelijk van verzoeker heeft derhalve geen voorwerp uitgemaakt van een schijnhuwelijk.

Hij heeft thans een nieuwe relatie met een vrouw met wie hij langer dan één jaar samenwoont. Er werd een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend door verzoeker en diens nieuwe partner.

Gelet op de weigering tot registratie van de ambtenaar van de burgerlijke stand hebben partijen hiertegen beroep aangetekend bij de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen (stukken 4-5).

Deze procedure is thans nog hangende.

Verzoeker heeft bovendien nog andere sociale relaties.

Verzoeker heeft steeds gewoond en gewerkt in België.

Er werd geen rekening gehouden door verwerende partij met zijn situatie en zijn familiale belangen.”

Verzoeker stelt in het eerste onderdeel dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze is te werk gegaan door geen rekening te houden met alle elementen en met het geheel van de elementen eigen aan het dossier. Hij voert aan een heel bijzondere persoonlijke situatie te hebben waarbij hij hoger beroep heeft ingediend tegen de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning en stelt dat hij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn nieuwe partner. Verder acht hij het zeer onredelijk van de gemachtigde om de bestreden beslissing te nemen, zonder rekening te houden met zijn werkelijke situatie.

Verzoeker wijst op de motieven van de gemachtigde dat hij geen vader is van een kind dat zich in België bevindt en dat onderzoek naar de relatie tussen verzoeker en zijn nieuwe partner heeft uitgewezen dat er geen intentie is om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Verzoeker ontkent dit laatste, stelt dat hij al meer dan een jaar samenwoont op hetzelfde adres en de intentie van een duurzame levensgemeenschap er wel is, reden waarom zij beroep hebben aangetekend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verder stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij steeds werkwillend is geweest en kansen heeft om verder te blijven werken. Vervolgens citeert verzoeker de definitie van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en stelt hij dat er ook sprake is van de schending van het motiveringsbeginsel zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Na een theoretische toelichting bij de motiveringsplicht, herhaalt verzoeker dat het niet onderzoeken van zijn individuele situatie om te komen tot het besluit dat zijn gezinsleven het bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, onzorgvuldig is en de motiveringsplicht schendt.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De wettelijke grondslag van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Anders dan verzoeker voorhoudt is de grondslag dus niet dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de toegelaten dagen van verblijf, maar wel dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Bijgevolg volgt de Raad niet dat het omwille van de beroepsprocedure voor de familierechtbank is dat verzoeker een periode van legaal verblijf zou overschreden hebben.

Verder volgt de Raad evenmin dat de gemachtigde in casu onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan. Zoals blijkt uit de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde gemotiveerd over de drie elementen aangaande de persoonlijke situatie van verzoeker waarmee hij moet rekening houden bij het nemen van een verwijderingsbeslissing volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald met de gezondheidssituatie, het gezins- en familieleven en met het hoger belang van het kind. Verzoeker betwist niet dat hij geen minderjarige kinderen in België of op het Schengengrondgebied heeft. Verzoeker haalt ook geen gezondheidselementen aan. Wat betreft het gezins- en familieleven heeft de gemachtigde uitgebreid en niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd. De gemachtigde wijst erop dat verzoeker reeds een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan op 11 maart 2019 [in functie van een andere referentiepersoon] maar dat die aanvraag niet kon worden toegestaan. Verzoeker heeft in 2022 opnieuw een aanvraag voor een wettelijke samenwoning met een andere partner gedaan, doch deze is niet kunnen doorgaan omdat onderzoek uitwees dat er geen sprake was van een intentie tot een duurzame levensgemeenschap. Bijgevolg motiveert de gemachtigde dat het gezinsleven de bestreden beslissing niet in de weg staat. De gemachtigde vervolgt dat verzoeker een volwassen man is met de nodige mentale en fysieke capaciteiten om elders een gezinsleven op te bouwen.

Waar verzoeker lijkt te stellen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij en zijn partner beroep hebben ingediend bij de familierechtbank, en hij ook stukken voegt bij het verzoekschrift om dit beroep en de oproeping voor de zitting bij de familierechtbank op 4 september 2023 aan te tonen, wijst de Raad erop dat hieruit blijkt dat het beroep werd ingediend op 16 juni 2023, zodat dit dateert van na de bestreden beslissing en verweerder in de nota terecht aanstipt dat de gemachtigde hiermee dus geen rekening kon houden en dienaangaande niet kon motiveren. Verder is deze procedure voor de familierechtbank niet schorsend.

De Raad kan niet volgen dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde niet op zorgvuldige of redelijke wijze met zijn gezinsleven heeft rekening gehouden, noch dat hij hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

Wat betreft het feit dat verzoeker steeds werkwillend is geweest en geen rekening is gehouden met kansen om verder te blijven werken en de stukken die verzoeker daaromtrent voegt, wijst de Raad erop dat evenmin blijkt dat deze stukken voorlagen voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden. Indien verzoeker, met het verwijzen naar de definitie van de hoorplicht, zou willen zeggen dat verzoeker had moeten gehoord worden over die eerdere tewerkstelling en zijn kansen om verder te blijven werken, kan de Raad in casu inderdaad niet vaststellen dat verzoeker voor het nemen van de thans bestreden beslissing werd gehoord. Er blijkt enkel een gehoor van verzoeker en zijn partner in het kader van het onderzoek naar de schijnwettelijke samenwoning. In de mate dat verzoeker, met de louter theoretische omschrijving van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, ook meent dat de hoorplicht is geschonden, wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu kan de Raad niet volgen dat de stukken aangaande de tewerkstelling in het verleden mogelijk hadden kunnen aanleiding geven tot een andere beslissing, had verzoeker die in het kader van een gehoor voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing kunnen voorleggen. Er blijkt niet dat tewerkstelling een element is waarmee de gemachtigde in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet rekening houden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Verder betreft het geen actuele tewerkstelling maar tewerkstelling die heeft plaats gevonden in 2014, 2019 en 2021. Waar verzoeker wijst op kansen om verder te blijven werken, kan de Raad niet vaststellen dat enige werkbelofte voorligt. Het weze tot slot aangestipt dat de gemachtigde in principe een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven indien verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Enkel indien hogere rechtsnormen zich hiertegen verzetten, moet de gemachtigde hiervan afzien. Uit de bespreking hieronder, zal blijken dat dit in casu niet het geval is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

In het tweede onderdeel acht verzoeker artikel 6 van het EVRM geschonden omdat hij persoonlijk zijn procedure voor de familierechter wil kunnen opvolgen nu hij beroep heeft aangetekend tegen de weigering van registratie van zijn wettelijke samenwoning. Hij wijst erop dat de voorzitter van de familierechtbank in Antwerpen er veel belang aanhecht dat de partijen persoonlijk aanwezig zijn teneinde hen te kunnen bevragen over hun intenties. Bijgevolg is een verwijdering naar Marokko een schending van artikel 6 van het EVRM.

De Raad wijst er evenwel op dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390).

Hoe dan ook blijkt uit de stukken, die verzoeker zelf heeft gevoegd, dat de zitting bij de familierechtbank plaats vond op 4 september 2023 en dat verzoeker aldus de mogelijkheid heeft gehad ondertussen die zitting bij te wonen.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangenomen.

In het derde onderdeel gaat verzoeker in op de schending van artikel 8 van het EVRM. In casu meent hij dat indien men een belangenafweging maakt, men tot de vaststelling komt dat zijn individuele belangen zwaarder doorwegen. Hij kan immers niet terugkeren naar Marokko nu hij hier sociale relaties heeft opgebouwd, zoals de duurzame relatie met zijn partner. Volgens verzoeker werd thans geen belangenafweging gemaakt en maakt dit dan ook een ernstige schending uit van artikel 8 van het EVRM. Ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet meent verzoeker dat er geen rekening is gehouden met zijn situatie. Verzoeker betoogt dat zijn vorig huwelijk werd ontbonden na akkoord van beide partijen en dat dit bijgevolg geen schijnhuwelijk was. Thans woont verzoeker al meer dan een jaar samen met zijn nieuwe partner en werd een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend. Tegen de weigering om deze wettelijke samenwoning te registreren, hebben verzoeker en zijn partner een beroep ingediend bij de familierechter, die procedure is nu hangende. Verder heeft verzoeker ook nog andere sociale relaties in België en heeft hij er steeds gewoond en gewerkt. Opnieuw concludeert verzoeker dat geen rekening is gehouden met zijn situatie en familiale belangen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu blijkt dat de gemachtigde niet aanneemt dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, nu hij erop wijst dat onderzoek heeft uitgewezen dat er geen sprake is van een intentie tot een duurzame levensgemeenschap. De Raad is niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep dat hangende is tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning te registreren. De Raad kan wel vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om zich te stoelen op dat onderzoek, dat blijkens het administratief dossier is gevoerd door het parket, om het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner in vraag te stellen. In geval er geen beschermingswaardig gezinsleven is aangetoond, dient de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging. Desalniettemin is hij toch tot een belangenafweging overgegaan en heeft hij gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoeker als volwassen man niet elders zijn gezinsleven zou kunnen opbouwen. Verzoeker is niet ingegaan op dit motief en heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt waarom hij met zijn partner in Marokko zijn gezinsleven niet zou kunnen verderzetten. Ook al kan verzoeker zijn partner met verblijfsrecht in België niet verplicht worden België te verlaten, is niet uiteengezet welk

onoverwinnelijk obstakel er is om het gezinsleven in Marokko voort te zetten. Anders dan verzoeker poneert, is niet aangetoond dat in het kader van de belangenafweging verzoeker zijn individuele belangen zwaarder doorwegen dan het respect voor de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ook aanvoert dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omwille van de sociale relaties die hij heeft opgebouwd in België, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8.

In casu heeft verzoeker echter geen uiteenzetting gegeven over welke sociale banden het zou gaan. De relatie met zijn feitelijke partner dient immers beoordeeld te worden in het licht van het gezins- en familieleven. Nu verzoeker op geen enkele wijze een beschermingswaardig privéleven op basis van sociale contacten heeft aannemelijk gemaakt, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van het privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker opnieuw dat geen rekening is gehouden met zijn situatie. Hij wijst specifiek op het feit dat hij voorheen in het huwelijk was getreden in 2020 en nadien uit de echt is gescheiden na akkoord van beide partijen. Omdat hij voorafgaand aan het huwelijk een lange relatie had met zijn ex-echtgenote, was dit geen voorwerp van een schijnhuwelijk. Aangaande zijn huidige relatie komt verzoeker terug op het beroep dat hij heeft ingediend bij de familierechtbank. Verzoeker haalt daarnaast nog sociale relaties aan en het feit dat hij steeds gewoond en gewerkt heeft in België.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen betrekking heeft op sociale relaties, noch op het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd in België woont en soms ook gewerkt heeft. In elk geval blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker niet steeds in België heeft gewoond. Hij is geboren in 1992 en is naar België gekomen naar aanleiding van zijn eerste huwelijk met een Portugese dame met verblijfsrecht in België in 2018.

Wat betreft het betoog aangaande het hangende beroep bij de familierechtbank kan de Raad verwijzen naar het bovenstaande. Waar verzoeker wijst op zijn eerste huwelijk en echtscheiding, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er indicaties zijn dat de ex-echtgenote er wel van overtuigd was dat het om een schijnhuwelijk ging. Hoe dan ook is dit niet relevant voor het huidig gezinsleven van verzoeker met zijn feitelijke partner, waarmee de gemachtigde -zoals supra toegelicht- wel op een zorgvuldige en redelijke wijze mee heeft rekening gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES